

Forhandling

Gitte Lillelund Bech (V):

Det af trafikministeren stillede ændringsforslag er et forsøg på at legitimere, at Københavns Havn, som jo har anlagt en retssag imod Trafikministeriet netop på baggrund af dette lovforslag, stadig væk kan færdiggøre denne retssag.

Fra Venstres side synes vi, det er meget bekymrende, at man forsøger at gennemføre en lov, når der verserer en retssag ved Østre Landsret, og vi vil faktisk opfordre trafikministeren til at trække lovforslaget tilbage, indtil retssagen er afgjort.

Arne Melchior (CD):

Den tale, jeg vil ulejlig Folketinget med nu, kunne egentlig vente til tredje behandling, men jeg skal gøre opmærksom på, at her er tale om en meget ekstraordinær situation i Folketingets arbejde, og derfor vil jeg holde den i dag, så der er tid til at tænke sig om før tredje behandling; men det er ingen garanti imod, at jeg ikke også holder en tilsvarende ved tredje behandling. Der er ingen, der skal glæde sig for tidligt.

Efter snart 25 år herinde er jeg jo selvfølgelig blevet vant til at komme i mindretal – det er klart – tilmed som medlem af et ikke alt for stort parti, og jeg kan godt sige et for lille parti. Så lever man med det, det er demokratiets spilleregler, man kan ikke få ret hver gang, og det har man rigtig godt af. Det er sjældent, det virkelig smerter, og jeg skal ikke opregne det par tilfælde, der har været, hvor det virkelig har gjort ondt, men et sådant nyt tilfælde indtræder her.

Med det snævrere tænkelige flertal vil man vedtage lidt af en sensation. Jeg mener, at det både er demokratisk og juridisk danmarkshistorie, hvis det snævrere flertal beslutter sig til ved tredjebehandlingen at gennemføre dette lovforslag.

Jeg skal – før jeg kommer med mine egne bemærkninger – lige citere fra Politiken i går, hvor professor Steen Rønsholdt fra Københavns Universitet udtaler følgende: »For at gennemtvinge loven har man opfundet en dybt betænkelig fremgangsmåde, som giver indtryk af, at regeringen – hvad enten det er bevidst eller halvbevidst – forsøger at undgå en retssag. Eller måske endnu mere betænkeligt: At påvirke en eventuel retssag i negativ retning for havnen«. Så langt professorens udtalelse.

Der findes to motiver til dette lovforslag. Det ene – og det er klart hovedmotivet – er at skilpe små 2 mia. kr. fra den selvejende institution Københavns Havn over i statskassen. Et ændringsforslag fra regeringen selv har imidlertid udsat tidspunktet for, at dette kan ske, indtil dommen er faldet i den retssag, der er anlagt om hele spørgsmålet. Det vil sige, at formål 1, at skaffe små to mia. kr. til statskassen, er bortfaldet indtil videre og nødvendiggør altså ikke vedtagelse af lovforslaget.

Så er der kun ét formål tilbage med loven, og det er at omdanne den selvejende institution Københavns Havn til et statsligt ejet aktieselskab. Det kan man så se forskelligt på, men det er jo netop om dette spørgsmål, der er anlagt retssag. Og derfor ville det vel være det eneste anstændige, hvis man gemte afstemningen om dette lovforslag ved tredje behandling til efter, at retssagen er afgjort, så alle, der stemmer, ved, om de er på juridisk sikker grund eller ej. Det ville være anstændigt. Det ville være fornemt.

I stedet for vælger man den juridisk-etiske og demokratisk-etiske frygtelig betænkelige ting, som jeg har citeret her fra professor Rønsholdt.

Samtidig er der jo en pikant situation, som også er med til at gøre dette her til danmarkshistorie. En socialdemokratisk overborgmester i hovedstaden, Jens Kramer Mikkelsen, som har et udmærket navn og nyder betydelig anseelse, er kommet i den situation, at han skal føre retssag imod sin egen familie, imod en regering ledet af og domineret af hans socialdemokratiske partifæller. Jeg tror ikke, han har det morsomt med det.

Og så laver man nu endda det, som jeg vil tillade mig at kalde for en fidus, nemlig at han nu skal være formand for det statslige aktieselskab Københavns Havn og som sådan, altså som formand i et statsejet aktieselskab, skal anklage trafikministeren, regeringen, Socialdemokratiet. Enhver må da kunne se, at det er pinligt, og at det sker, som jeg har redegjort for, uden noget som helst påviseligt formål andet end rethaveri.

Og som jeg sagde i starten: Vi, som så får uret, må finde os i det. Det er godt nok. Men så betænkelige, så betændte krummelurer, som der her er tale om, vil vel ikke socialdemokratiske ministre, der skal have deres stolthed, og som plejer at have deres stolthed – og det respekterer vi i CD – gennemluske med det overhovedet snævrere tænkelige flertal. Der må da gå en præs op en skønne dag for nogle medlem-